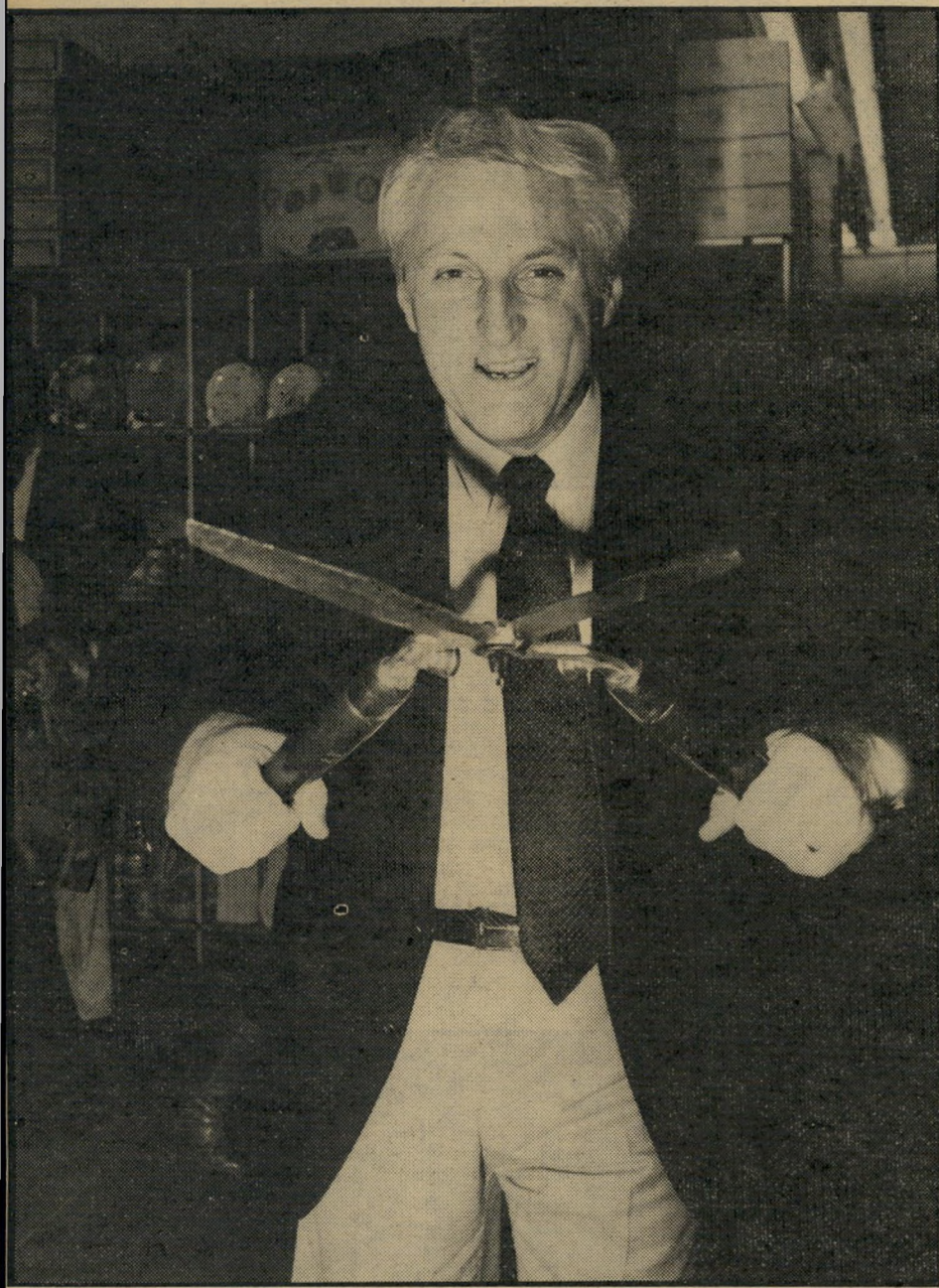

מדוע התנגד סגן שר החקלאות לחוק סיפוח הגולן ומדוע פתח דידי מנוסי בקבוק שמפניה

מאיים במיספרי-פלדה לגיוס דשא על העיתונות. ראש עיריית תל-אביב היה אורח-כבוד בטכס פתיחת מרכז-מכירות של הקיבוצים בתל-אביב במקום סרט, חתכו שם צינור-השקיה פלסטי במספרי-פלדה גדולות. צלם-העיתונות יצחק נופך-מוזס ביקש מצייץ' להחזיק במספריים לצילום נוסף, וכדי לשכנע אותו אמר לו: "דמיון לך שאתה חותך את העיתונאים". צייץ' הנלהב לא התנגד לרעיון, התקרב לצלם, כדי להראות לו שהרעיון מצא חן בעיניו

הם? הוא לא פירט מי היה מצביע בעד מילוא. אילו הר פיע לבדו. ושוב, מילוא: "הוא אינו רואה עצמו מסיים את חיינו כפוליטיקאי. אני רוצה להיות שופט. זה מושך אותי מאוד". החוק שהתקבל עורר מחלוקת במשרד-החקלאות כאשר סגן-השר, איש-חרור מיכאל רגל, מתנגד לו. ואי לו סגן-השר מהליברלים, פסח גרופר, מקדם אותו בברכה הסיבה לכך היא שדקל מטפס בענייני המישרד בשטחים הר מחזקים, ועתה הוא ייאלץ להעביר את הטיפול בגולן לגרופר, המטפל בענייני המישרד שבתוך שטח ישראל

תימלון ולשבור את הפורמליות של השיחות. כששאלו אותו בחוק אם יסכים לפגישות בחוף, כאתר-תיירות פי תוח, הוא קיבל את ההצעה. סיבוב-השיחות הבא יהיה בי אסואן, השוכנת על גדות הנילוס. אחד שניסה ולא הצליח להימנע מההצבעה על חוק-הגולן היה ח"כ הליברלים דן תיכון. בקריאה הראשונה הוא נשאר במיזנון, אך בקריאה השלישית הוא נגרר לאולם על-ידי ח"כ חירות, רזני מירזא, שכימעט הפי עיל נגד חברו לקואליציה כוח פיס. תיכון טען שהוא מקווה עם נמנעי המערך, ולכן אין לו סיבה להיכנס ולהצביע. אך מילוא לא השתכנע וצרח על תיכון שירים את ידו בעד החוק. באותו עניין אמר מי לוא בערב-ראיונות: "מי זה (דרור) זייגרמן ותיכון? מי מכיר אותם? אילו היו רצים לבד מי היה מצביע בעד, חוץ מהנשים והילדים של

שר המיצרי הינהן בראשו ור שריר הוסיף: "רק עם בני המישפחה". לחילופי דברים אלה היתה סיבה. כשהיה שריר במצריים, הוא הזמין את עמי תו עם אשתו ושני ילדיו. כשי בא אלגור לישראל, דרך מע-בר הגבול בנאות-סיני, הוא נשאל מדוע בא לבדו. מסתבר שילדיו לומדים בבית-ספר גרי מני בקאהיר, ומנהל בית-הספר סירב לשחרר את השניים לחופשה של ימים אחדים ב-אמצע שנת-הלימודים. ואפילו שר לא יכול לשנות זאת". חייך אלגור.

אלה שראו את השר המיצרי הופתעו מגובהו הרב וממיבנה-גופו החטוב. מעטים יודעים שהוא לא רק ספורטאי מצטיין. הוא היה חבר הנבחרת האולימפית של מצריים בשחייה, וייצג אותה לפחות באולימפיאדה אחת.

למצב מבין נקלע יר עזו של שריר לענייני-תיק שורת, העיתונאי צבי ריימן. ביום פתיחת השיחות סעדו שתי מישלחות התיירות ארוחת-ערב חגיגת במלון הילטון בירושלים. בין מנה למנה יצא רימון לדווח טלפון-נית לעיתונאים לענייני תיירות על מה שהתרחש ביום-השיחות הראשון. אחרי שה גישו את המנה העיקרית קפץ רימון, בפעם השלישית, אל מקוץ לאולם, וכשחזר מצא אולם ריק, ללא שולחנות וכסאות. בקצה האולם ישבו שני מלצרים. רימון ניגש ושאל "האם זה אולם מסדה?" השניים נייס הינהנו בחיוב. "איפה כל אלה שהיו כאן?" נדהם רימון. השניים ענו: "הם הלכו, זה נגמר מומן. כבר לפני חצי שעה, וכולם הלכו". רימון, ש היה בטוח שטעה באולם, לא האמין שאולם גדול רוקן כי תוך זמן קצר כל כך, אך מה שהדאיג אותו יותר היה, ש הוא בא לארוחה ללא מכור ניתו, וקיווה שבסוף הערב יהיה לו טרמפ הביתה.

עוד מיצרי שהתבלט במאמציו להפיג את המתח בשיחות היה מנכ"ל משרד-התיירות המצרי, בהיא-אל דין נאצר, דיפלומט ותיק. הוא הציע, ביום השיחות הראשון, להפסיק להיפגש בבי

במסעו בעולם הזדמן דידי מנוסי לאי נידה, ללא אמצעי-תיקשורת מקומיים. בר ערב התפרץ אחד האמריקאים למודון והכריז כי זה עתה שמע, בשידור של הבי-בי-סי, כי "רגן מעד באמבטיה, ונשר ברה רגלו". האמריקאים במקום בקבוקי-שמפניה. רק למחרת הסתבר כי חלה אי-הבנה, וכי נשברה רגלו של בגין. טוען דידי: "ואני אני פתחתי בקבוק שמפניה".

השומרים בממלכת-העור פה עטרת התקשו להבין מה קורה על מסלול הנחיתה. בחר צות היום הרביעי שעבר נחת במקום מסוק צבאי, ומתוכו יצאו הנשיא יצחק נבון ופמליה צנועה. הם שבו מסיר במיגדל-העמק, ולמעשה לא היו צריכים לנחות בממלכת-העור שופה השומם. אלא שהמסוק לא יכול היה לנחות במינחת הכנסת, שם המתנה מכונת הנשיא, משום שעננים כבדים לא איפשרו את הנחיתה. הנשיא ומלווי נאלצו להמתין באולם-הנוסעים החשוך של שדה-התעופה שעה ארוכה ל-בואו של רכב הנשיא.

ביום השני שבו קיב לה הכנסת את חוקי-סיפוח הגולן, נפגש הנשיא בזה אחר זה עם תומכי ומתנגדי החוק. בשעות שלפני הצהריים הוא נפגש עם נציגי התחיה, ח"כ יוכד נאמן וגרשון שפט. הם באו להזמין את הנשיא לוועידה של תנועת-התחיה, שתיערך בפברואר. הנשיא הסכים להשתתף באירוע, ובין השלושה התנהלה אחר-כך שיחה קשה על עקרונות התנועה. בשעות הצהריים אירח הנשיא את הסופר עמוס עוז לארוחת-צהריים, שבה אף שמעו השניים ברדיו את הידיעה על החלטת הממשלה להעביר עוד באותו יום את הצעת-החוק.

כשפגש בשבוע שעבר, בארץ שר התיירות אברהם שריר את עמיתו המיצרי, גמאל אלגור, המשמש גם כשר-התעופה, הוא ניהל איתו דרישה חכינה, שבו הוא אמר לו: "מאחר ונבצר ממך הפעם לבוא לכאן עם בני-מישפחתך, אתה חייב לנו ביקור נוסף, ואני מזמין אותך לאילת". ה

מישאל בזה גנר עולה ויורד אריה גנר כבר לא יהיה יועץ מיוחד לשר הביטחון. הוא נימק את סירובו לקבל את התפקיד בזעם הציבורי שהופנה נגדו. אנשים שונים נשאלו במישאל-הבוק של העולם הזה, אם תגור בות הציבור נגד גנר על יוצדות, והם השיבו: עמוס אמינגר, עיתונאי-סופר, שלוש שנים בארצות-הברית: "קיבלו אותו יותר מדי בעדינות. החופשה שלו היתה לרצות בתפקיד כזה. רוצה? שיבוא, יגור פה שנתיים, ימכור את הבית שלו. לדעתי, היו צריכים להכות לו בלוד המוני מפנינים". שמואל שי, איש הרדיו, שלוש שנים בארצות-הברית, מנהל משרד-לעלייה: "ללא התייחסות להצנתה שלא צלחה, ההיסטוריה הציבורית סביב זה שמעסיקים יורד במישרה בכירה בארץ עומדת בניגוד לכל המדיניות של התנועה הציבורית, וכלל דיבורינו על חזרת יורדים, אהבים כאן את העלייה ולא את העולים, והצביעות הזאת עם עניין האזרחות הכפולה. בקיצור, יש קינאה ביוורדים המצליחים ורצון שיקבלו עונש כשהם חוזרים". שרית ישי, עיתונאית, שנתיים באר-